

COLECȚIA „Suntem NOI, Prevenirea!”

DIRECȚIA GENERALĂ DE
POLIȚIE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

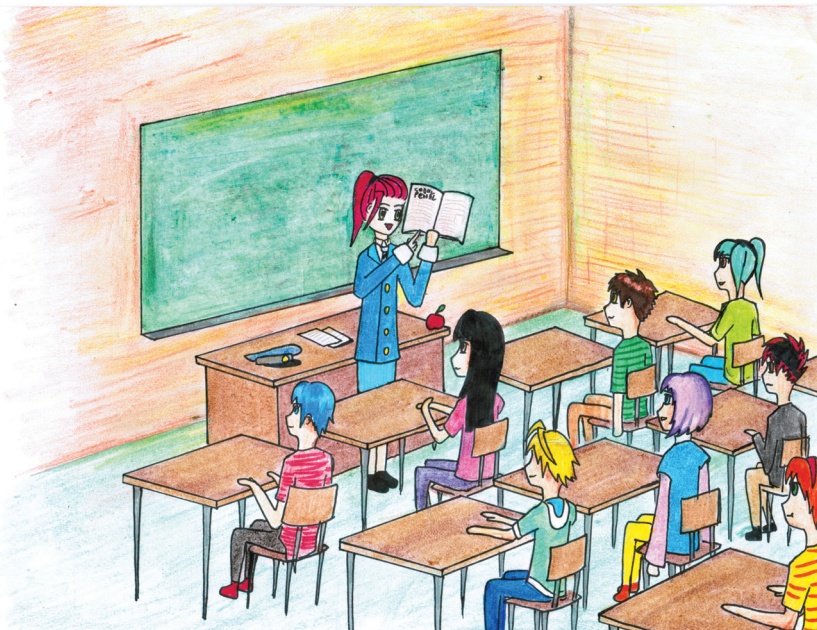
INSPECTORATUL ȘCOLAR
AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

POLIȚIA LOCALĂ
SECTOR 5

UNDE-I LEGE, NU-I TOCMEALĂ !

manual de educație juridică,
realizat în conformitate cu Legea nr. 286/2009 privind Noul Codul Penal

ilustrat de Istudor Ionuț, elev la Liceul Tehnologic “Dimitrie Gusti”, sector 5

COLECȚIA „Suntem NOI, Prevenirea!”

Coordonator: Dr. GrațIELA Văduva

Colectivul redacțional:

Gavril Daniela-Nicoleta
Roșescu Liana
Silianovici Filică
Radu Cristiana-Crenguța
Bogatoniu Ileana

Cu sprijinul elevilor din
Liceul Tehnologic “Dimitrie Gusti”, sector 5

Leordeanu Daniela Andrada
Oprea Cristina Alexandra
Neaga Ioana Cătălina
Gheorghe Andrei
Ionescu Andreea Daniela
Ioniță Gina Alexandra

C U P R I N S

INTRODUCERE

I. CODUL PENAL

1. Partea generală

- *Definiții*
- *Aplicarea legii penale*
- *Cauze justificative și cauze de neimputabilitate*
- *Pedepsele*
- *Minoritatea*
- *Pedepsele aplicate minorilor*

2. Partea specială

- *Infracțiuni contra persoanei*
 - Infracțiuni contra integrității corporale sau sănătății
 - Infracțiuni săvârșite asupra unui membru de familie
 - Infracțiuni contra libertății persoanei
 - Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile
 - Infracțiuni contra libertății și integrității sexuale
- *Infracțiuni contra patrimoniului*
 - Furtul
 - Tâlhăria și pirateria
 - Infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii
 - Distrugerea și tulburarea de posesie
- *Infracțiuni privind autoritatea și frontiera de stat*
 - Infracțiuni contra autorității
- *Infracțiuni de fals*
 - Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori
 - Falsuri în înscrisuri
- *Infracțiuni contra siguranței publice*
 - Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice
- *Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială*

- Infrațiuni contra ordinii și liniștii publice
- Infrațiuni contra familiei

II. LEGI SPECIALE

- Legea nr. 272/2004, privind protecția și promovarea drepturilor copilului
- Legea nr. 217/2003, pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, modificată și completată cu Legea 25/2012
- Legea nr. 143/2000, modificată prin Legea nr. 522/2004 și O.U.G. nr. 6/2010, privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri
- Legea nr. 678/2001, privind prevenirea și combaterea traficului de persoane
- Legea nr. 211/2004, privind unele măsuri pentru protecția victimelor infracțiunilor
- Legea nr. 61/1991, republicată și modificată prin Legea nr. 153/2010, pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice
- Legea nr. 677/2001, privind protecția datelor cu caracter personal
- Legea nr. 544/2004, privind liberul acces la informații de interes public
- DREPTURILE COPILULUI
- POLIȚIST, PROCUROR, JUDECĂTOR

III. LEGISLAȚIA INTERNAȚIONALĂ PENTRU MINORI

IV. CONCLUZII

V. RECOMANDĂRI ANTIINFRAȚIONALE ȘI ANTIVICTIMALE

INTRODUCERE

Aționăm de 20 ani, punând pe primul plan interesul superior al copilului. Promovăm dreptul la viață, dreptul la educație, dreptul la libertate și dreptul la siguranță al copiilor României.

În cei 20 de ani de activitate ne-am întâlnit cu peste 25.000 de copii. Am discutat despre vârsta de la care un minor începe să răspundă penal în fața legii. Am primit, în toți acești 20 ani de activitate, felurite răspunsuri: de la 18 ani, de la 16 ani, de la 20 de ani... Foarte rar am primit și răspunsul „de la 14 ani”.

Ne-am întors adeseori în aceeași școală, la aceeași clasă dar cu altă temă și întrebarea s-a reluat. S-au reluat și răspunsurile... De la 18 ani, de la 16 ani, de la 20 de ani...

Începând cu 1 februarie 2014, România are un nou Cod Penal. De aceea am readaptat informațiile transmise, informându-vă că, în ultimii patru ani, am reușit să ne întâlnim cu toți copiii de clasa a VII-a, vârstă premergătoare răspunderii penale.

Copiii noștri și ai dumneavoastră au dreptul să știe ce se întâmplă cu ei dacă nu respectă legea. Să știe că legea nu vrea să le facă rău, ci doar să le arate drumul considerat normal de societatea timpurilor în care trăiesc. Ei au nevoie de o minimă educație juridică.

Nu toți vor deveni avocați, judecători, polițiști. Nici nu urmărim acest lucru. Vrem doar să știe ABC-ul legii pentru ca, știindu-l, viața lor să devină mai bună, să greșească mai puțin în cunoștință de cauză și niciodată pe motiv că nu cunosc legea.

Ofițerii de prevenire au scris această broșură cu gândul și la dumneavoastră, părinți sau educatori. Pregătiți-vă copiii pentru viață! Oriunde s-ar duce, ei trebuie să știe că există legi pe care au datoria să le respecte.

**SERVICIUL DE ANALIZĂ ȘI
PREVENIRE A CRIMINALITĂȚII**

I. CODUL PENAL

1. PARTEA GENERALĂ

Partea generală te introduce pe un tărâm nou, în care personajele principale suntem noi, oameni mari și copii, iar “Abecedarul vieții” este un manual de reguli menit să ne organizeze viața.

DEFINIȚII

- ❖ **Societatea** reprezintă totalitatea oamenilor care trăiesc împreună în colectivitate și între care există anumite relații bazate pe reguli comune.
- ❖ **Liniștea publică** este rezultatul respectării tuturor normelor de comportament stabilite fie prin lege, fie prin bunul simț comun al tuturor oamenilor, astfel încât fiecare dintre noi să trăiască în armonie cu toți ceilalți.
- ❖ **Autoritatea** reprezintă forța pe care statul și-o exprimă stabilind regulile care trebuie respectate de toți oamenii, în viața de zi cu zi. În cazul nerespectării acestor reguli, autoritatea ia măsurile necesare pentru respectarea lor, prin pedepsirea celor care le-au încălcat.
- ❖ **Legea** este o regulă obligatorie stabilită de stat și care trebuie respectată de către fiecare cetățean.
- ❖ **Fapta penală** reprezintă acțiunea/inacțiunea unui om care încalcă legea penală (nu o respectă) și provoacă un rău altui om sau bunurilor acestuia; ea este pedepsită.
- ❖ **Contravenția** este fapta comisă - cu intenție sau fără - prin care se încalcă legi (altele decât cele prevăzute de Codul Penal), hotărâri ale Guvernului sau ale consiliilor locale, create cu scopul de a asigura și menține ordinea și liniștea publică. Această faptă este mai puțin gravă decât infracțiunea și pentru ea se aplică o pedeapsă mai ușoară.
- ❖ **Ordinea și liniștea publică** este acea stare de conviețuire - într-un climat sigur și fără pericole - asigurată prin respectarea, de către toți cetățenii, a normelor de conviețuire socială.
- ❖ **Infracțiunea** este o faptă rea, antisocială, care se pedepsește.

Cel care a comis-o este vinovat de producerea sa, chiar și în situația în care a crezut că nu va avea urmări rele, deși putea să prevadă acest lucru.

- ❖ **Răspunderea penală** este măsura dispusă împotriva celui care a săvârșit o faptă periculoasă asupra altui om sau a bunurilor acestuia.
- ❖ **Organele de urmărire penală** sunt acele structuri ale statului care au puterea, stabilită prin lege, de a efectua demersurile necesare pentru strângerea tuturor probelor, în vederea dovedirii vinovăției sau nevinovăției unei persoane suspectată sau acuzată de săvârșirea unei infracțiuni.
- ❖ **Asistența juridică** reprezintă mecanismul prin care este asigurată apărarea corespunzătoare în fața instanțelor de judecată și a organelor de urmărire penală, a celor care au săvârșit o faptă periculoasă. Asistența juridică este realizată de către o persoană care are pregătire în domeniul juridic.
- ❖ **Vinovăția** este o stare internă a omului, o trăire, sentimentul stimulat de o anumită faptă pe care acesta a săvârșit-o. Putem spune că un om este vinovat atunci când dorește să facă o faptă periculoasă și își întocmește un plan în acest sens, pe care-l pune în aplicare sau când urmărește aplicarea lui. În situația aceasta, se spune că persoana a avut *intenția* să comită fapta penală. În cazul în care săvârșește o faptă fără a-și da seama că aceasta poate provoca rău celorlalți, adică dă dovadă de neglijență, spunem că a săvârșit fapta din culpa sa (fără voia sa). În acest ultim caz, vinovăția sa nu va fi pedepsită atât de aspru de către cel care aplică pedepsele, respectiv instanța de judecată.
- ❖ **Tentativa** reprezintă încercarea unei persoane de a pune în aplicare planul său pentru a săvârși o faptă periculoasă, încercare care a dat greș. Legea pedepsește încercarea, respectiv *tentativa* unui om de a comite o faptă penală, numai atunci când este prevăzută în mod special de aceasta. Tentativa unui om de a comite o faptă penală se sancționează cu jumătate din pedeapsa prevăzută de fapta în sine.
- ❖ **Participanții** la săvârșirea unei fapte penale pot avea calitatea de autori, coautori, instigatori sau complici.

- ❖ **Autorul** este acea persoană care săvârșește în mod nemijlocit, direct, fapta penală.
- ❖ **Coautorii** sunt persoanele care săvârșesc împreună aceeași faptă prevăzută de legea penală.
- ❖ **Instigatorul** este persoana care, cu intenție, determină o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.
- ❖ **Complicele** este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzută de legea penală. De exemplu, este complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui (ascunde) bunurile provenite din aceasta chiar dacă, după săvârșirea faptei, nu-și mai ține promisiunea.
- ❖ Aceste persoane, **autorul, coautorul, instigatorul, complicele**, vor fi toate pedepsite pentru săvârșirea faptei penale, însă judecătorul va aplica pedepse diferite pentru fiecare în parte, în funcție de contribuția fiecăreia la comiterea faptei și în funcție de regulile privind pedepsele pentru această categorie de persoane, prevăzute în Codul Penal.
- ❖ **Victima** este persoana care a suferit o vătămare fizică, psihică sau ale cărei bunuri au fost distruse, ca urmare a unor fapte periculoase comise de alte persoane.
- ❖ **Patrimoniul** reprezintă totalitatea bunurilor pe care le deține un om.
- ❖ **Intenția** (din perspectiva legii penale) reprezintă capacitatea persoanei de a prevedea rezultatele negative ale faptei sale periculoase și de a urmări și dori producerea lor.
- ❖ **Interesul superior al copilului** este dreptul copilului la o dezvoltare fizică și morală normală, la echilibru socio-afectiv și la viața de familie.
- ❖ **Abuzul de autoritate** reprezintă depășirea competențelor de către funcționarul public.
- ❖ **Efracția** este forțarea încuietorilor sau oricăror dispozitive de închidere, ca mijloc de săvârșire a unor infracțiuni.
- ❖ **Violarea de domiciliu** este pătrunderea fără voia proprietarului/locatarului într-o locuință.
- ❖ **Serviciul de Probațiune** este structură specializată a Ministerului Justiției, care are atribuții legate de

monitorizarea, consilierea psihologică și asistența acordată victimelor infracțiunilor (traficului de persoane), precum și de supraveghere a celor care au comis fapte penale și pentru care instanța a dispus o măsură educativă neprivativă de libertate.

APLICAREA LEGII PENALE

Orice persoană are dreptul la viață.

Viața omului reprezintă un dar sfânt pe care-l primește odată cu nașterea. Libertatea omului reprezintă modul în care acesta își alege drumul pe care vrea să îl urmeze în viață.

Orice lucru material pe care îl dobândim în decursul vieții în mod cinstit, prin muncă cinstită, este un bun propriu, o valoare care ne aparține. Astfel, putem spune că atât viața, libertatea, cât și proprietatea reprezintă valori ale oamenilor pe care aceștia le dețin și de care pot dispune după dorințele lor, fără a produce altora neplăceri.

Pentru ca oamenii să conviețuiască într-o lume în care drepturile lor privind viața, libertatea și proprietățile pe care le dețin să fie în siguranță și să fie respectate de către ceilalți, fiecare țară din lume are un set de reguli, sub formă de *legi*, adunate într-un document oficial denumit diferit, în funcție de cultura și civilizația țării respective.

Și în România există un asemenea document, denumit *Codul Penal*, emis de legiuitor (Parlamentul), pe care-l putem compara cu un manual organizat pe capitole. Capitolele conțin definiții și informații sub formă de articole, despre faptele sau acțiunile săvârșite de oameni, care sunt periculoase pentru ceilalți, adică despre *infracțiuni*, precum și despre *pedepse*.

Infracțiunile sunt fapte care pot pune în pericol viața, libertatea și bunurile celor din jur și sunt pedepsite în funcție de gravitatea lor.

De asemenea, *Codul Penal* mai cuprinde și un set de pedepse care pot fi aplicate celor care săvârșesc infracțiuni, stabilite în funcție de gravitatea acestora.

Toți cetățenii de pe teritoriul țării noastre, precum și cei care vin în vizită din alte țări, sunt obligați să respecte aceste reguli cuprinse în *Codul Penal*. În același timp, nici o persoană nu poate încălca legea fără să fie pedepsită și nici nu poate fi scuzată pe motiv că nu a cunoscut-o.

Legile sunt aplicate de la data la care *intră în vigoare*, adică data

la care au fost aprobate și aduse la cunoștința cetățenilor, prin publicare în formă scrisă. În momentul în care legiuitorul consideră că legea ar trebui îmbunătățită cu alte date sau reguli, el emite o altă lege, care o înlocuiește pe cea veche. Altfel spus, *o abrogă* pe cealaltă sau o modifică. În aceste condiții, o persoană nu poate fi pedepsită pentru o faptă dacă aceasta nu este considerată a fi infracțiune și nu se regăsește în conținutul vreunei legi. Noul Cod Penal al României este pus în aplicare începând cu data de 1 februarie 2014.

De asemenea, o persoană nu poate fi considerată vinovată pentru acțiunile sale, dacă legea care consideră aceste acțiuni ca fiind periculoase nu mai este în vigoare. În același timp, nimeni nu poate fi pedepsit pentru o faptă petrecută anterior, în baza unei legi care este aprobată după comiterea faptei.

CAUZE JUSTIFICATIVE ȘI CAUZE DE NEIMPUTABILITATE

Există situații în care o faptă săvârșită de o persoană nu poate fi considerată ca fiind o infracțiune din categoria celor prevăzute în Codul Penal. Astfel, în Noul Cod Penal sunt prevăzute anumite cauze (justificative sau neimputabile) care permit judecătorului să facă aprecieri corecte în momentul în care judecă săvârșirea unei fapte de către o persoană.

Situațiile prevăzute de Noul Cod Penal, când putem spune că fapta săvârșită de o persoană nu are caracterul penal al unei infracțiuni, sunt :

CAUZE JUSTIFICATIVE

LEGITIMA APĂRARE

Oamenii pot reacționa pentru a se apăra de un pericol, pe ei înșiși și bunurile lor. Modurile în care aceștia se pot apăra de pericolul provocat de acțiunile grave ale unei persoane sunt diferite. Când se apără,

oamenii pot comite, la rândul lor, diverse fapte. Atunci când și-a apărât drepturile sale sau pe ale altora, judecătorul va ține cont de faptul că persoana s-a aflat în legitimă apărare și îi va ierta fapta.

STAREA DE NECESITATE

Se consideră în stare de necesitate o persoană care săvârșește o faptă pentru a salva de la un pericol imediat viața, integritatea corporală sau sănătatea, un bun al său ori al altei persoane, sau ceva de importanță socială și care nu putea fi înlăturat altfel, dacă urmările faptei nu sunt indiscutabil mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat.

CONSIMȚĂMÂNTUL PERSOANEI VĂTĂMATE

Reprezintă acordul victimei. Acesta nu este valabil în cazul unor fapte care aduc atingere unor valori sociale de care persoana nu poate dispune, fie pentru că nu-i aparțin, fie că ar duce la o pierdere definitivă, precum și în cazul infracțiunilor de omor, ucidere la cererea victimei, determinarea sau înlesnirea sinuciderii, uciderea din culpă sau atunci când legea prevede expres acest lucru (de exemplu, în cazul traficului de minori sau de persoane).

CAUZE DE NEIMPUTABILITATE

CONSTRÂNGEREA FIZICĂ

Există constrângere fizică atunci când persoanele sunt silite, obligate, forțate fizic să comită o faptă rea, împotriva voinței lor.

CONSTRÂNGEREA MORALĂ

Vorbim despre constrângere morală atunci când persoanele pot fi determinate, forțate, obligate, constrânse prin amenințare să facă fapte rele, împotriva voinței lor. Astfel, ele pot avea diverse reacții în funcție de situație, pot face anumite acțiuni pe care, în alte condiții, nu le-ar fi săvârșit.

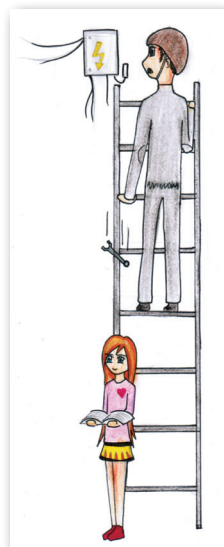
IRESPONSABILITATEA

Iresponsabilă este acea persoană care, în fața legii, nu poate fi făcută responsabilă pentru actele sale. Sunt considerați ireponsabili cei care suferă de anumite boli psihice care au afectat capacitatea de a observa și de a analiza consecințele propriilor fapte.

Infrațiunile care sunt săvârșite de aceste persoane sunt considerate fapte ireponsabile, iar cei care le săvârșesc vor fi iertați pentru că nu au capacitatea de a judeca ceea ce fac. Însă, pentru ei se va căuta ajutor de specialitate.

EROAREA

Cu toții greșim. În anumite situații, pe care le considerăm excepționale, oamenii nu conștientizează faptul că acțiunile lor pot fi periculoase și că pot produce un rău altora. Altfel spus, ei nu pot aprecia dacă o anumită situație poate provoca un rău altei persoane sau bunurilor acesteia, fiind în eroare.

PEDEPSELE

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au încercat să afle metode prin care să îi pedepsească pe cei care greșeau grav. În istoria omenirii se vorbește despre pedepsele aplicate răufăcătorilor, cum ar fi: arderea pe rug, tragerea în țeapă, tragerea pe roată, luarea averilor și împărțirea lor către cei săraci etc.

Datorită faptului că lumea a evoluat, aceste pedepse foarte aspre au fost înlocuite cu altele mai puțin dure, cum ar fi închisoarea pe viață sau pe o anumită perioadă de timp. Fiecare țară are propriul ei sistem de pedepse, în funcție de cultura și civilizația care stau la baza societății respective.

Orice persoană care a făcut o faptă gravă se poate îndrepta ulterior. Pedepsele au rolul de a-l determina pe rău-făcător să nu mai facă fapte rele și de a repara răul produs unei alte persoane. Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să-l înjosească pe cel condamnat.

În țara noastră există mai multe categorii de pedepse care se pot aplica celor certați cu legea, în funcție de cât de gravă a fost fapta lor, cum ar fi interzicerea exercitării profesiei sau meseriei de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii (de exemplu, un contabil care a furat o sumă de bani din cei pe care îi gestiona).

Datorită faptului că minorii sunt o categorie de persoane aparte, aceștia sunt apărați în țara noastră prin anumite legi speciale. Față de minorul care răspunde penal se poate lua o măsură educativă neprivativă de libertate sau privativă de libertate. La alegerea sancțiunii, judecătorul

va ține seama de cât de gravă a fost fapta, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea minorului, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana acestuia.

MINORITATEA

Este perioada cuprinsă între nașterea copilului și momentul în care acesta devine adult, matur, responsabil în fața legii, adică până la împlinirea vârstei de 18 ani. Faptul că cel care a săvârșit o infracțiune nu are vârsta unui adult este un aspect de care judecătorul va ține cont atunci când va aplica pedeapsa pentru fapta comisă.

Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu va răspunde pentru faptele sale, chiar dacă acestea au caracter de infracțiuni.

Cel care are vârsta între 14 și 16 ani va fi pedepsit numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu judecată. Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde pentru faptele sale penale.

PEDEPSELE APLICATE MINORILOR

Noul Cod Penal stabilește, ca regulă, în cazul minorilor, aplicarea de *măsuri educative neprivative și privative de libertate*. Măsura privativă de libertate este o excepție, fiind aplicată doar atunci când minorul săvârșește o faptă gravă sau când a comis mai multe infracțiuni.

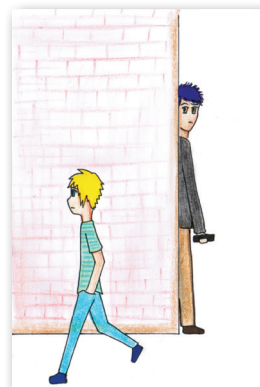
MĂSURI EDUCATIVE NEPRIVATIVE DE LIBERTATE

Măsurile educative neprivative de libertate, în ordinea crescătoare a gravității lor, sunt:

STAGIUL DE FORMARE CIVICĂ - constă în obligația minorului de a participa la un program cu o durată de cel mult 4 luni, cu scopul de a-l ajuta să înțeleagă care sunt consecințele faptei săvârșite și pentru a-l responsabiliza cu privire la comportamentul său viitor.

SUPRAVEGHEREA – constă în controlarea și îndrumarea minorului, în cadrul programului său zilnic, pe o durată cuprinsă între 2 și 6 luni, în vederea asigurării participării acestuia la cursuri școlare sau de formare profesională și prevenirea desfășurării unor activități sau intrarea în legătură cu anumite persoane care ar putea afecta procesul de îndreptare al acestuia.

CONSEMNAREA LA SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ – constă în obligația minorului de a nu părăsi locuința în zilele de sâmbătă și duminică, pe o durată cuprinsă între 4 și 12 săptămâni, afară de cazul în care, în această perioadă, are obligația de a participa la anumite programe ori de a desfășura anumite activități impuse de instanță.

ASISTAREA ZILNICĂ – constă în obligația minorului de a respecta un program, pe o durată cuprinsă între 3 și 6 luni, care conține orarul și condițiile de desfășurare a activităților, precum și interdicțiile impuse minorului.

Pe durata efectuării *măsurilor educative neprivative de libertate*, instanța poate impune minorului una sau mai multe obligații, respectiv:

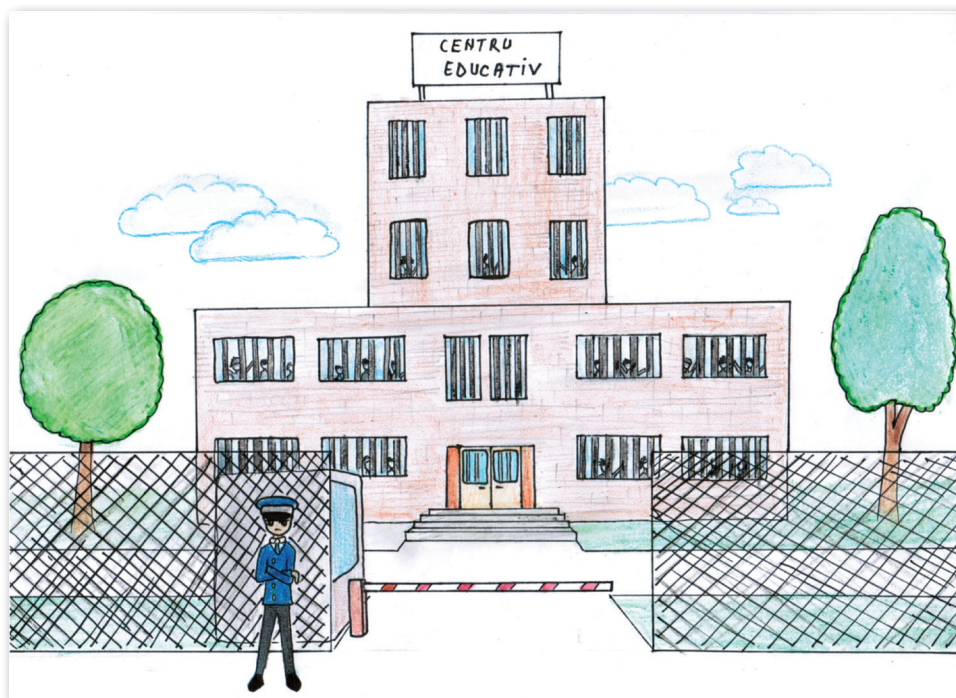
- să urmeze un curs de pregătire școlară sau de formare profesională;
- să nu depășească, fără acordul Serviciului de Probațiune, limita teritorială stabilită de instanță;
- să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice stabilite de instanță;
- să nu se apropie și să nu comunice cu victima sau cu membrii de familie ai acesteia, cu participanții la săvârșirea infracțiunii ori cu alte persoane stabilite de instanță;
- să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta;
- să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală.

MĂSURI EDUCATIVE PRIVATIVE DE LIBERTATE

Noul Cod Penal propune două măsuri educative privative de libertate:

INTERNAREA ÎNTR-UN CENTRU EDUCATIV - se stabilește pe o perioadă cuprinsă între 1 și 3 ani și constă în internarea minorului într-o instituție specializată de recuperare, unde va urma un program de pregătire școlară și de formare profesională potrivit aptitudinilor sale, precum și programe de reintegrare socială.

INTERNAREA ÎNTR-UN CENTRU DE DETENȚIE - se stabilește pe o perioadă cuprinsă între 2 și 5 ani și constă în internarea minorului într-o instituție specializată de recuperare, cu regim de pază și supraveghere, unde va urma programe intensive de reintegrare socială, precum și programe de pregătire școlară și de formare profesională, potrivit aptitudinilor sale.

2. PARTEA SPECIALĂ

Partea specială a Noului Cod Penal îți arată care sunt faptele considerate a fi rele de către legea din țara noastră și cum se pedepsesc ele.

INFRAȚIUNI CONTRA PERSOANEI

INFRAȚIUNI CONTRA INTEGRITĂȚII CORPORALE SAU SĂNĂTĂȚII

LOVIREA SAU ALTE VIOLENȚE

Prin lovire sau alte violențe se înțelege situația în care o persoană produce suferințe unei alte persoane prin diferite moduri ca: îmbrâncire, împingere, rănire, trântire sau prin folosirea unor obiecte dure.

În situația de lovire sau alte violențe, victima trebuie să meargă la Poliție pentru a face o reclamație împotriva celui care a lovit-o și care trebuie pedepsit.

Nu trebuie uitat faptul că, dacă-l iartă pe cel care a lovit-o, acesta nu mai poate fi pedepsit pentru ceea ce a făcut, oricând putând s-o lovească din nou, pe ea sau pe alții.

VĂTĂMAREA CORPORALĂ

Prin vătămare corporală se înțelege situația în care se află o persoană asupra căreia s-a folosit forța. Aceasta a ajuns în spital sau a rămas cu probleme grave de sănătate, pentru toată viața, din cauza rănilor pe care le-a suferit.

Pentru a pedepsi vinovatul, este foarte important ca victima să aibă un act medical în care să fie înscrise toate problemele pe care le-a suferit din punct de vedere medical, precum și câte zile a fost internată în spital.

Tentativa se pedepsește la fel ca și fapta.

RELE TRATAMENTE APLICATE MINORULUI

Părinții sau oricare alte persoane care pun în primejdie (nesiguranță) minorul, prin măsuri sau tratamente de orice fel, care îi pot afecta dezvoltarea fizică, intelectuală sau morală pot fi pedepsiți/te cu închisoarea.

ÎNCĂIERAREA este o infracțiune nou-introdusă în Codul Penal și reprezintă: înfruntarea, scandalul, bătaia între mai multe persoane.

Nu se pedepsește cel care a încercat să-i despartă pe alții sau care a fost prins în scandal împotriva voinței sale.

INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE ASUPRA UNUI MEMBRU DE FAMILIE

VIOLENȚA ÎN FAMILIE

Este fapta unei persoane care lovește, produce vătămări corporale sau omoară un membru al familiei. În această situație, legiuitorul îl pedepsește mai aspru pe făptuitor.

În cazurile de loviri sau alte violențe, precum și de vătămare corporală din culpă săvârșite asupra unui membru de familie, nu este nevoie de o plângere din parte victimei.

INFRAȚIUNI CONTRA LIBERTĂȚII PERSOANEI

AMENINȚAREA

Reprezintă fapta prin care o persoană amenință o altă persoană, cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva ei sau a altei persoane, dacă aceasta îi produce o stare de temere, îngrijorare.

ȘANTAJUL

Prin șantaj se înțelege modul prin care cineva, în scopul de a obține un folos personal, obligă o altă persoană, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva (spre exemplu, amenințarea cu publicarea unor poze compromițătoare pe Internet, dacă persoana în cauză nu face un anumit lucru).

HĂRȚUIREA

Prin hărțuire se înțelege situația în care cineva, în mod repetat, urmărește fără drept sau fără interes justificat prin lege (legitim) o persoană, ori îi supraveghează locuința, locul de muncă sau alte locuri frecventate de către aceasta, dă apeluri telefonice repetate, trimite mesaje, e-mailuri sau scrisori care, prin frecvență sau conținut, dau persoanei o stare de teamă.

TRAFICUL ȘI EXPLOATAREA PERSOANELOR VULNERABILE

TRAFICUL DE PERSOANE

Prin trafic de persoane se înțelege situația în care o persoană prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate, recrutează, transportă, transferă, adăpostește o persoană, în scopul exploatării acesteia.

TRAFICUL DE MINORI

Prin trafic de minori se înțelege situația în care o persoană recrutează, transportă, transferă, adăpostește sau primește un minor, în scopul exploatării acestuia.

PROXENETISMUL

Prin proxenetism se înțelege determinarea sau facilitarea întreținerii de acte sexuale cu diferite persoane, în scopul obținerii de bani sau alte bunuri, pentru sine sau pentru altul.

EXPLOATAREA CERȘETORIEI

Prin exploatarea cerșetoriei se înțelege determinarea unui minor sau a unei persoane cu dizabilități fizice ori psihice să apeleze în mod repetat la mila publicului, pentru a primi ajutor material (bani, mâncare etc.). Se pedepsește cu închisoare sau cu amendă.

INFRAȚIUNI CONTRA LIBERTĂȚII ȘI INTEGRITĂȚII SEXUALE

VIOLUL

Reprezintă raportul sexual de orice natură cu o persoană, faptă săvârșită prin constrângerea acesteia, punere în imposibilitatea de a se apăra sau a-și exprima voința ori profitând de această stare.

Este foarte important ca victima să nu se considere vinovată de ceea ce i s-a întâmplat și să povestească totul celor în care are încredere, pentru a hotărî împreună ce trebuie să facă. Telefonul copilului este: 116.111.

ACTUL SEXUAL CU UN MINOR

Prin act sexual cu un minor se înțelege actul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani.

Pedepsele sunt mai mari dacă aceste lucruri se întâmplă între rude, asupra unui copil aflat în îngrijirea acestora sau dacă s-au făcut fotografii sau înregistrări video.

Autorul apelează de regulă la rugăminți sau amenințări, de aceea la primele manifestări de acest gen trebuie să fie anunțați imediat părinții copilului, iar dacă unul dintre părinți este abuzatorul, atunci se anunță o rudă, un vecin sau Poliția, la apelul unic de urgență 112.

CORUPERA SEXUALĂ A MINORILOR

Prin corupere sexuală se înțelege săvârșirea actelor de natură sexuală (*asistarea la acte exhibiționiste, vizionarea materialelor pornografice, act sexual de orice natură săvârșit de un major în prezența unui minor etc.*) asupra sau în prezența unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani, precum și determinarea minorului să suporte ori să efectueze un astfel de act.

INFRAȚIUNI CONTRA PATRIMONIULUI

FURTUL

Fapta unei persoane de a lua un bun de orice fel, care nu este al său, de la o altă persoană, fără ca aceasta să-i fi dat voie, reprezintă infracțiunea de furt și se pedepsește cu închisoare.

De asemenea, reprezintă furt și fapta de a lua de la o persoană un bun, fără ca aceasta să-i fi dat voie, cu scopul de a-l folosi chiar dacă, după folosire, îl restituie.

Fapta este considerată mai gravă dacă s-a săvârșit într-un mijloc de transport în comun, pe timpul nopții, de către o persoană mascată, deghizată, prin efracție, escaladare, prin violare de domiciliu, de către o persoană având asupra sa o armă.

TÂLHĂRIA

Atunci când o persoană folosește violența sau amenințarea împotriva altei persoane, pentru a putea fura un lucru de la aceasta, comite infracțiunea de tâlhărie.

Tot tâlhărie comite și persoana care, după ce a furat un lucru, folosește violența sau amenințarea pentru a putea păstra lucrul furat.

Fapta este considerată mai gravă dacă:

- hoțul deține o armă ori substanțe explozive, narcotice sau paralizante;
- hoțul este mascat sau deghizat atunci

când comite fapta, pentru că astfel reușește să sperie victima, să-i insuflă acesteia o stare de teamă, iar aceasta nu se mai poate apăra, autorul reușind astfel mult mai ușor ceea ce și-a propus;

- fapta se comite în timpul nopții;
- fapta se comite într-un mijloc de transport sau asupra unui mijloc de transport;
- fapta se comite prin simularea de calități oficiale;
- fapta se comite prin violarea domiciliului sau a sediului profesional.

ABUZUL DE ÎNCREDERE

Prin abuz de încredere se înțelege însușirea sau folosirea pe nedrept a unui bun al altuia, de către cel căruia i-a fost încredințat cu un anumit scop, precum și refuzul de restituire a bunului în cauză.

ÎNȘELĂCIUNEA

Păcălirea unei persoane prin ascunderea adevărului, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material la care nu avea dreptul, dacă s-a pricinuit o pagubă, reprezintă infracțiunea de înșelăciune.

Fapta este mai gravă dacă, pentru a putea lua lucrul altuia, persoana minte cu privire la locul său de muncă, pretinzând că este cu totul altceva decât ceea ce este în realitate (de exemplu, spune că este polițist și, în realitate, nu este).

DISTRUGEREA

Deteriorarea unui bun aparținând unei alte persoane sau împiedicarea salvării de la deteriorare a unui bun al altcuiva, reprezintă infracțiunea de distrugere.

Fapta este considerată mai gravă dacă a avut ca rezultat stricarea unui bun prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc, dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri.

INFRAȚIUNI PRIVIND AUTORITATEA ȘI FRONTIERA DE STAT

INFRAȚIUNI CONTRA AUTORITĂȚII

ULTRAJUL

Amenințarea sau lovirea unui reprezentant al autorităților statului, pe timpul serviciului acestuia, se pedepsește cu închisoare.

Dacă faptele menționate mai sus sunt săvârșite împotriva unui polițist, jandarm ori alt militar, pedeapsa este mai severă, majorându-se cu o treime.

UZURPAREA DE CALITĂȚI OFICIALE

Fapta unei persoane de a pretinde că deține o calitate oficială, fără ca în realitate acest lucru să fie adevărat, constituie infracțiunea de uzurpare de calitate oficială și se pedepsește cu închisoare (spre exemplu, cineva poate să afirme că este medic dar, intrând într-o sală de operație, el va face mai mult rău decât bine pacientului respectiv).

INFRAȚIUNI DE FALS

FALSIFICAREA DE MONEDE

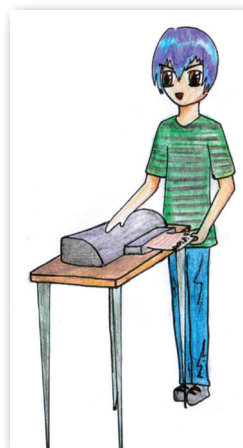
Multiplicarea banilor în orice fel constituie o ilegalitate și se pedepsește cu închisoare.

FALSUL MATERIAL ÎN ÎNSCRISURI OFICIALE

Copierea de către o persoană a unei hârtii oficiale, precum o diplomă, a unui certificat de naștere sau a unei cărți de identitate care nu-i aparține sau pentru care nu a primit încuviințare, se pedepsește cu închisoare.

Fapta este mai gravă dacă este săvârșită de o persoană care, în mod normal, la locul de muncă folosește astfel de hârtii.

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI PUBLICE

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI CIRCULAȚIEI PE DRUMURILE PUBLICE

PUNEREA ÎN CIRCULAȚIE SAU CONDUCEREA UNUI VEHICUL NEÎNMATRICULAT

Autovehiculele sau tramvaiele care nu sunt înmatriculate nu pot fi puse în mișcare pe drumurile publice, iar conducerea acestora cu număr fals de înmatriculare sau înregistrare se pedepsește cu închisoare.

CONDUCEREA UNUI VEHICUL FĂRĂ PERMIS DE CONDUCERE

Conducerea unui autovehicul pe drumurile publice fără deținerea unui document care să ateste acest drept se pedepsește cu închisoare.

Scuterul se poate conduce începând cu vârsta de 16 ani, dar numai după obținerea unui permis de conducere special.

CONDUCEREA UNUI VEHICUL SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE

Persoanele care au consumat alcool sau alte substanțe care afectează comportamentul, conștiința sau atenția, pe perioada cât se află sub influența acestora nu au dreptul să conducă un autovehicul, chiar dacă dețin permis de conducere.

INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIEȚUIREA SOCIALĂ

INFRAȚIUNI CONTRA ORDINII ȘI LINIȘTII PUBLICE

CONSTITUIREA UNUI GRUP INFRAȚIONAL ORGANIZAT

Persoanele care se asociază într-un grup de trei sau mai multe persoane, pe o perioadă de timp, în vederea comiterii uneia sau mai multor fapte ilegale, se pedepsesc cu închisoarea.

TULBURAREA ORDINII ȘI LINIȘTII PUBLICE

Cei care săvârșesc în public un act de violență împotriva unor persoane sau a unor bunuri, ori amenință sau aduc atingere gravă demnității persoanelor, tulburând ordinea și liniștea publică, se pedepsesc cu închisoare sau cu amendă.

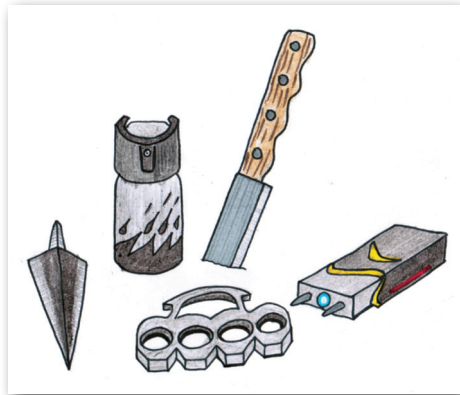

PORTUL SAU FOLOSIREA FĂRĂ DREPT DE OBIECTE PERICULOASE

Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare sau amendă portul fără drept, în cadrul adunărilor publice, manifestărilor culturale sportive, în locurile special amenajate pentru distracție, în mijloacele de transport în comun, a cușitului, pumnalului, boxului sau altor asemenea

obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, înțepare sau lovire, a armelor neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitivelor pentru șocuri electrice, precum și a substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant.

ULTRAJUL CONTRA BUNELOR MORAVURI

Fapta persoanei care săvârșește în public acte de exhibiționism, expune sau distribuie imagini ce prezintă clar o activitate sexuală, se pedepsește prin lege.

INFRAȚIUNI CONTRA FAMILIEI

ABANDONUL DE FAMILIE

Persoana care are în întreținere o altă persoană poate fi pedepsită cu închisoarea dacă:

- a) o părăsește, o gonește, o lasă fără ajutor și îi provoacă suferințe fizice sau morale;
- b) își îndeplinește cu rea-credință obligația de întreținere, în condițiile legii.

Dacă persoana respectivă nu plătește pensie de întreținere (o sumă de bani) timp de trei luni de zile, pentru persoana aflată la nevoie, ea poate fi pedepsită cu închisoarea.

Persoana care nu își îndeplinește obligațiile față de minor sau față de o persoană aflată în întreținere poate fi sancționată cu pedeapsa închisorii, numai în urma unei reclamații (hârtie scrisă).

NERESPECTAREA MĂSURILOR PRIVIND ÎNCREDINȚAREA MINORULUI

Dacă un părinte își reține copilul său minor, fără acordul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost dat în grijă, fapta se pedepsește cu închisoare sau cu amendă (va fi obligat să plătească o sumă de bani). În situația în care părțile se împacă, cel în cauză nu va mai primi niciun fel de pedeapsă.

Cu aceeași pedeapsă este sancționată și persoana în grija căreia este lăsat minorul spre creștere și educare și care îl împiedică pe acesta să țină legătura cu părinții săi.

ÎMPIEDICAREA ACCESULUI LA ÎNVĂȚĂMÂNTUL GENERAL OBLIGATORIU

Dacă părintele sau persoana căreia i-a fost încredințat un minor îl reține sau împiedică nejustificat, prin orice mijloace, să urmeze cursurile învățământului general obligatoriu, acesta va fi pedepsit conform legii, pedeapsa putând ajunge până la 1 an închisoare.

II. LEGI SPECIALE

Anumite fapte nu sunt cuprinse în Codul Penal, fie pentru că sunt nou apărute, fie pentru că vizează domenii speciale de activitate.

Pentru ele, legiuitorul a ales calea creării unor legi speciale.

❖ LEGEA nr. 272/2004, republicată privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Această lege arată că drepturile copilului trebuie garantate, respectate și promovate. Principiul „*interesul superior al copilului*” este cel potrivit căruia orice acțiune trebuie făcută doar pentru binele copilului. Spre exemplu, trebuie asigurat accesul copilului la educație preșcolară și învățământ general obligatoriu și gratuit.

În baza acestei legi, părinții sunt cei care au principala responsabilitate în îngrijirea și dezvoltarea copilului. De asemenea, legea acordă o importanță deosebită

menținerii legăturii dintre copil și ambii părinți, aceștia având obligația de a-și comunica date cu privire la evaluări medicale și școlare.

Și cadrele didactice au un rol important. Ele trebuie să semnaleze celor obligați să ia măsuri (Poliția, Direcția de Protecție a Copilului din cadrul Primăriei) dacă au cunoștință sau suspicionează faptul că un copil a fost bătut, neglijat. Legea prevede sancțiuni celor care aplică tratamente umilitoare sau degradante copilului.

Pentru un copil abuzat în familie se ia măsura *plasamentului în regim de urgență* (când copilul este dat spre îngrijire și educare unei alte familii, unui asistent maternal sau este internat într-un centru special numit *centru de plasament*, un loc unde trăiesc împreună mai mulți copii aflați în

aceeași situație sau care au fost abandonați de părinții lor).

Și copilul care a comis o infracțiune trebuie protejat atunci când el nu este suficient dezvoltat fizic și psihic și nu răspunde penal. El va fi dat spre îngrijire și educare unui cadru/centru specializat ori unei familii sau va fi instituită asupra sa supravegherea specializată, așa cum a fost definită ea în partea generală a Codului Penal.

Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva oricărei forme de exploatare, el neputând fi constrâns să facă o muncă dăunătoare sănătății ori dezvoltării sale sau care să aibă ca efect întreruperea educației.

În legea mai-sus menționată este foarte importantă opinia copilului, precum și istoricul copilului, modul în care acesta s-a dezvoltat fizic și psihic. Orice copil poate reclama abuzul comis împotriva sa la Poliție, la 112 sau la Telefonul Copilului, la 116.111.

De asemenea, orice copil are dreptul la protejarea imaginii sale publice, el neputând fi filmat fără consimțământul părinților.

**❖ LEGEA nr. 217/2003, republicată
pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, modificată și
completată cu Legea 25/2012**

Familia este tot ceea ce iubim mai mult: părinți, frați și surori, bunici, nepoți și nepoate. Se consideră a fi familia noastră cei alături de care trăim, având aceeași locuință și un trai comun.

Deși familia este locul în care ne simțim protejați, uneori ea poate fi un loc de suferință, din cauza comportamentelor adoptate de către unii dintre membrii săi. Certurile dese, cuvintele jignitoare, bătaia sunt tot atâtea cauze pentru care familia poate să-și piardă caracterul său protector.

Violența în familie reprezintă *o problemă de sănătate publică*, prin aceasta înțelegând că ea poate cauza probleme la fel de mari ca și bolile cele mai grave.

Legea arată că nimeni nu trebuie să suporte violențele și protejează victimele, oferindu-le găzduire în centre speciale numite *adăposturi*. Aici, persoanele afectate pot rămâne o perioadă limitată de timp, până când se găsește o rezolvare pentru situația lor familială și socială (loc de muncă, locuință etc.).

Dacă infracțiunile prevăzute de Codul Penal se comit asupra unui membru al familiei, se aplică pedepse mult mai mari decât dacă se comit asupra unei persoane străine.

În anul 2012, legea a fost modificată, introducându-se un instrument nou de siguranță, numit „ordinul de protecție”. Orice persoană supusă violențelor în familie poate solicita instanței de judecată emiterea ordinului de protecție, motivând cu probe această cerere. Este completat un formular (tipizat care se găsește anexat la textul de lege). Ordinul de protecție poate fi emis în aceeași zi în care a fost cerut, în situații considerate de judecător periculoase pentru viața victimei, termenul de aplicabilitate fiind de maxim 6 luni.

Prin ordinul de protecție, judecătorul poate hotărî: scoaterea agresorului din locuința comună, chiar dacă aceasta este proprietatea lui exclusivă, reintegrarea în locuință a victimei și a copiilor acesteia, interdicția ca victima să fie abordată în orice fel (telefonic, prin e-mail etc.) de către agresor, interzicerea ca acesta să frecventeze anumite locuri în care victima merge des, interdicția de a se apropia de locul de muncă al victimei, de școala copiilor, obligativitatea ca agresorul să urmeze un curs de psihoterapie sau tratament.

Ordinul de protecție poate fi prelungit de către judecător, dacă se constată că starea de pericol nu a trecut sau dacă hotărârea sa nu a fost respectată. Nerespectarea ordinului de protecție se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an.

❖ **LEGEA nr. 143/2000, modificată prin Legea nr. 522/2004 și O.U.G. nr. 6/2010, privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**

Unele substanțe care pătrund în organismul nostru au efect direct asupra stării noastre de sănătate. Ele pot fi ingerate accidental sau în mod voit. Una dintre substanțele care, consumate frecvent și/sau în cantități mari, poate afecta sănătatea și chiar viața, este alcoolul.

Există și substanțe care, chiar consumate în cantități mici, sunt periculoase. Ele se numesc *droguri*. Atunci când reprezintă un pericol mai mare pentru sănătate, se numesc “*droguri de risc*” sau “*droguri de mare risc*”. Cu cât drogul are un risc mai mare, cu atât *dependența* dată de el se instalează mai rapid. Aceasta înseamnă că omul care consumă drogul nu mai poate trăi fără el. În lipsa drogului, consumatorul, deja dependent, se simte din ce în ce mai rău. Nocive sunt și așa-numitele

plante etnobotanice, numărul celor interzise de lege crescând de la an la an. Aceste plante sunt cu atât mai periculoase, cu cât se vând pe Internet, mijloc des folosit de adolescenți. Interzicerea „magazinelor de vise” a reprezentat un pas important în lupta cu cei care comercializează practic moartea.

Pe lângă efectele pe care le are consumul de droguri asupra organismului, din punct de vedere fizic și psihic, mai există și riscul de a fi pedepsit de lege (cu închisoare), fie că persoana în cauză este *traficant* (cel care ia un drog de la o persoană și îl vinde către o altă persoană) sau este *consumator*.

Pentru a scăpa de influența drogului, consumatorul trebuie să participe la un program terapeutic care cuprinde atât consiliere psihologică, cât și tratament medicamentos. Consilierea se face în centre antidrog, special înființate, iar tratamentul dependenței se realizează în clinici medicale. Drogurile sunt confiscate prin acțiunile Poliției, ofițerilor vamali etc. Ele sunt apoi incinerate.

❖ LEGEA nr. 678/2001, privind prevenirea și combaterea traficului de persoane

Nu toți oamenii ne vor binele. Unii se gândesc că putem fi folosiți, astfel încât să câștige de pe urma noastră. Deoarece copiii sunt fragili, ei nu se pot apăra la fel de bine ca „oamenii mari”.

Câteodată, copiii sunt folosiți de către persoane adulte, uneori chiar de propriii părinți, pentru a cerși. Banii pe care aceștia îi strâng din cerșit sunt luați de persoanele care-i exploatează astfel încât, uneori, copiii nu au suficient nici pentru traiul zilnic: hrană și îmbrăcăminte. Comportamentul oamenilor mari se încadrează într-o faptă prevăzută și pedepsită de legea penală, numită „*trafic de persoane*” sau, mai precis, ceea ce numim „*trafic intern de persoane*”.

Dacă există un trafic intern de persoane, cu siguranță există și unul extern, atunci când persoana traficată este scoasă în afara granițelor țării. Toți pașii care se fac din momentul convingerii persoanei care urmează a fi victimă, până când traficanțul obține un folos material de pe urma acesteia, într-o țară străină, sunt parte a infracțiunii numită „*trafic de persoane*”. Câteodată persoana este convinsă, consimțind ea singură să plece, alteori este amenințată, intimidată, bătută sau chiar răpită. Pericolul traficului se poate ascunde în ofertele tentante de muncă, în anunțurile din ziare și chiar în propunerile de căsătorie făcute de lover boys fără scrupule.

În cazul în care persoana traficată are vârsta de până la 18 ani,

infracțiunea se numește „*trafic cu minori*” și se pedepsește mult mai sever (închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi).

Autorul este pedepsit chiar dacă victima și-a dat consimțământul; el este pedepsit chiar și atunci când nu-și poate duce la bun sfârșit intenția (tentativa se pedepsește).

Data fiind gravitatea acestor fapte, traficul de persoane, traficul de minori și cerșetoria au fost introduse în Noul Cod Penal.

❖ **LEGEA nr. 211/2004,** **privind unele măsuri pentru protecția victimelor infracțiunilor**

Această lege arată modul în care victimele infracțiunilor trebuie informate asupra drepturilor lor, precum și modul în care acestea pot beneficia de consiliere psihologică, asistență juridică gratuită și chiar de sume de bani, drept compensație din partea statului pentru traumele trăite.

Datorită acestei legi a fost posibilă înființarea unei linii telefonice de urgență, care funcționează 24 de ore din 24, apelul fiind gratuit. Acest număr unic de urgență este „112”.

Prin această lege, victimele infracțiunilor au dreptul la consiliere psihologică pe o perioadă de 3 luni (6 luni pentru minori). Aceasta se acordă gratuit, la solicitarea victimei, de către serviciile de protecție a victimelor și reintegrare socială care funcționează pe lângă tribunale.

De asistență juridică gratuită pot beneficia atât victimele, cât și rudele acestora, în condițiile speciale prevăzute de lege.

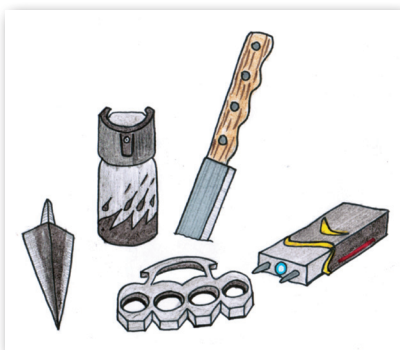
Organele de urmărire penală (Poliția, Justiția) trebuie anunțate despre comiterea infracțiunii în cel mult 60 de zile de la producerea acesteia.

❖ **Legea nr. 61/1991, republicată și modificată prin Legea nr. 153/2010, pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice**

Cetățenii sunt obligați să aibă un comportament civic, moral și responsabil, în spiritul legilor țării și al normelor de conviețuire socială.

Potrivit Noului Cod Penal, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare sau amendă portul fără drept, în cadrul adunărilor publice, manifestărilor culturale sportive, în locurile special amenajate pentru distracție, în mijloacele de transport în comun, a cuțitului, pumnalului, boxului sau alte asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, înțepare sau lovire, a armelor neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitivelor pentru șocuri electrice, precum și a substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant.

Legea prevede și sancționarea cu amendă a următoarelor contravenții:

- săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proliferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare;
- alarmarea, fără un motiv întemeiat, a organelor de ordine publică, prin apelul unic de urgență 112;
- scrierea sau desenarea, fără drept, pe pereții clădirilor, pe garduri etc.;
- servirea/vinderea de băuturi alcoolice minorilor;

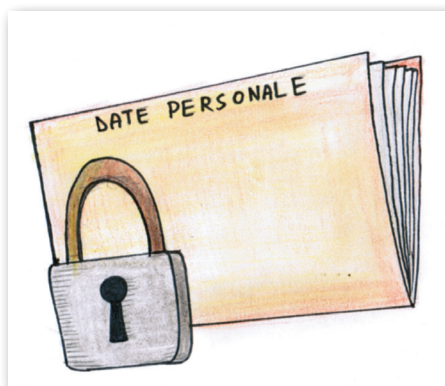
- consumarea băuturilor alcoolice în instituții și spații publice;
- tulburarea liniștii locatarilor, între orele 22⁰⁰-8⁰⁰ și 13⁰⁰-14⁰⁰.

Potrivit Noului Cod Penal, constituirea unui grup format din trei sau mai multe persoane, în scopul comiterii de fapte în afara legii se pedepsește cu închisoarea.

LEGEA nr. 677/2001, privind protecția datelor cu caracter personal

Această lege are ca scop garantarea și protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, în special a dreptului la viață intimă, familială și privată.

Fiecare persoană poate fi identificată în funcție de anumite date, numite *date cu caracter personal*. Cele mai importante dintre acestea sunt: numele, prenumele, codul numeric personal, adresa de domiciliu etc.

Singura care are dreptul să dispună și să folosească aceste date, este persoana căreia îi aparțin.

Orice prelucrare a datelor cu caracter personal poate fi făcută doar dacă persoana în cauză și-a dat consimțământul în acest sens.

Sunt și excepții – în care pot fi prelucrate date cu caracter personal, fără a obține consimțământul persoanei în cauză – cum ar fi cele în care aceasta ajută la salvarea vieții persoanei respective sau atunci când prelucrarea datelor se face cu scop statistic.

Orice persoană poate obține anual, gratuit și la cerere, informații care o vizează despre posibila prelucrare a unor date cu caracter personal.

**❖ LEGEA nr. 544/2004,
privind liberul acces la informații de interes public**

Orice informație care decurge din activitatea unei autorități sau instituții publice, se numește *informație de interes public*.

Orice persoană are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public. Ea trebuie să primească răspunsul în maxim 10 zile iar, în situația unor solicitări mai complexe, în 30 de zile. Dacă informația nu se găsește la instituția sau autoritatea respectivă sau ea nu face parte din informațiile de interes public, solicitantul trebuie anunțat despre acest lucru în 5 zile de la solicitare.

Nu se consideră informații de interes public datele cu caracter personal, prevăzute de Legea nr. 677/2001.

Această lege reglementează și modul în care mass-media are acces la informații legate de activitatea autorităților și instituțiilor publice.

DREPTURILE COPILULUI

Drepturile copilului sunt reglementate de Convenția asupra Drepturilor Copilului adoptată de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite, la data de 20 noiembrie 1989, convenție care a fost asumată și de România prin adoptarea Legii nr.18/1990 pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului, document ce definește drepturile și principiile dezvoltării normale a unui copil.

În 1989, liderii tuturor țărilor membre ONU s-au întâlnit pentru a întocmi un set de promisiuni pentru copii. Convenția cu privire la Drepturile Copilului se adresează fiecărei persoane sub vârsta de 18 ani și prezintă lucrurile de care copiii au nevoie pentru a supraviețui și pentru a se dezvolta la potențialul lor maxim.

Convenția cu privire la Drepturile Copilului este acordul semnat de cele mai multe țări de pe acest glob, excepție făcând Statele Unite ale Americii și Somalia. Statele dezvoltate au promis să susțină statele în curs de dezvoltare, astfel încât drepturile copiilor să fie respectate în toate țările.

Toți copiii au drepturi și toate acestea sunt menționate clar în convenție. Copiii din lumea întreagă au dreptul la supraviețuire, la dezvoltare la un potențial maxim, la protecție împotriva oricărei influențe negative, abuz și exploatare și la participare deplină la viața familială, culturală și socială. De asemenea, adulții și guvernele au responsabilități și obligații pentru a se asigura că drepturile tuturor copiilor sunt respectate.

Copiii au drepturi oriunde s-ar afla, acasă la părinții naturali, în familii substitutive, în instituții de îngrijire sau la școală. Părinții și familiile, grupurile profesionale care lucrează cu copiii, dar și orice cetățean responsabil ar trebui să știe de existența acestor drepturi.

Polițiștii și judecătorii sunt cei care au sarcina să aplice legea, dar toți (în special cei care lucrează cu copiii) au obligația să raporteze cazuri de abuz sau neglijență îndreptate asupra copiilor. Autoritățile publice locale și centrale au obligația de a garanta și promova drepturile copilului.

Convenția cu privire la Drepturile Copilului are 42 de articole care se referă strict la drepturile acestuia. Aceste articole sunt clasificate în: drepturi de protecție, drepturi de dezvoltare și drepturi de participare.

Drepturile copilului așa cum sunt ele enunțate în Convenție:

1. Copilul are dreptul la stabilirea și păstrarea identității sale.
2. Copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.
3. Copilul care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre aceștia, printr-o măsură dispusă în condițiile legii, are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu ambii părinți, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.
4. Copilul ai cărui părinți locuiesc în state diferite are dreptul de a întreține relații personale și contacte directe cu aceștia, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.
5. Copilul are dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și a personalității sale.
6. Copilul are dreptul de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate pe care o poate atinge și de a beneficia de serviciile medicale și de recuperare necesare pentru asigurarea realizării efective a acestui drept.
7. Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva exploatării și nu poate fi constrâns la o muncă ce comportă un risc potențial sau care este susceptibilă să îi compromită educația ori să îi dăuneze sănătății sau dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale ori sociale.
8. Copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.
9. Copilul are dreptul de a beneficia de asistență socială și de asigurări sociale, în funcție de resursele și de situația în care se află acesta și persoanele în întreținerea cărora se găsește.
10. Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva folosirii ilicite de stupefiante și substanțe psihotrope, așa cum sunt acestea definite de tratatele internaționale în materie.
11. Copilul are dreptul la protecție împotriva oricărei forme de exploatare.
12. Copilul cu handicap are dreptul la îngrijire specială, adaptată nevoilor sale.
13. Copilul are dreptul la protejarea imaginii sale publice și a vieții sale intime, private și familiale. Este interzisă orice acțiune de natură să afecteze imaginea publică a copilului sau dreptul acestuia la viața

- intimă, privată și familială.
14. Copilul are dreptul la libertate de exprimare. Părinții sau, după caz, alți reprezentanți legali ai copilului, persoanele care au în plasament copii, precum și persoanele care, prin natura funcției, promovează și asigură respectarea drepturilor copiilor au obligația de a le asigura informații, explicații și sfaturi în funcție de vârsta și gradul de înțelegere al acestora, precum și de a le permite să-și exprime punctul de vedere, ideile și opiniile.
 15. Copilul capabil de discernământ are dreptul de a-și exprima liber opinia sa asupra oricărei probleme care îl privește; în orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, copilul are dreptul de a fi ascultat. Este obligatorie ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani. Cu toate acestea, poate fi ascultat și copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani, dacă autoritatea competentă apreciază că audierea lui este necesară pentru soluționarea cauzei.
 16. Copilul are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și religie. Religia copilului care a împlinit 14 ani nu poate fi schimbată fără consimțământul acestuia. Copilul care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să-și aleagă singur religia.
 17. Copilul are dreptul la libertate de asociere, în structuri formale și informale, precum și dreptul la libertatea de întrunire pașnică, în limitele prevăzute de lege.
 18. Copilul aparținând unei minorități etnice, religioase sau lingvistice are dreptul la viață culturală proprie, la declararea apartenenței sale religioase, la practicarea propriei sale religii, precum și dreptul de a folosi limba proprie în comun cu alți membrii ai comunității din care face parte.
 19. Copilul are dreptul la respectarea personalității și individualității sale și nu poate fi supus pedepselor fizice sau altor tratamente umilitoare ori degradante.
 20. Copilul are dreptul la odihnă și vacanță.
 21. Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva oricăror forme de violență, neglijență, abuz sau rele-tratamente.
 22. Copilul are dreptul să crească alături de părinții săi. Copilul are dreptul să fie crescut într-o atmosferă de afecțiune și de securitate materială și morală.
 23. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de ocrotirea părinților săi sau care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija acestora, are dreptul la protecție alternativă.
 24. Copilul are dreptul să depună singur plângeri referitoare la încălcarea drepturilor sale fundamentale; copilul este informat asupra drepturilor sale, precum și asupra modalităților de exercitare a acestora.

În România, drepturile copilului fac în prezent obiectul Legii nr. 272/2004, privind protecția și promovarea drepturilor copilului (numită și „Legea Copilului”).

La cine poți apela dacă drepturile tale au fost încălcate?

- Sunând la **Telefonul Copilului – 116.111** - primești informații și consiliere cu privire la promovarea și respectarea drepturilor copiilor și îndrumare către instituțiile în măsură să acorde asistența necesară.
- **Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului** este autoritatea care se ocupă de politicile și strategiile de asistență socială în domeniul protecției copilului, familiei, persoanelor singure, persoanelor vârstnice, persoanelor cu handicap, precum și a oricăror persoane aflate în nevoie.
- **Avocatul Copilului** este adjunctul Avocatului Poporului specializat în drepturile copilului. Acesta este numit public pentru a reprezenta interesele copiilor și pentru a apăra drepturile lor la nivel național.

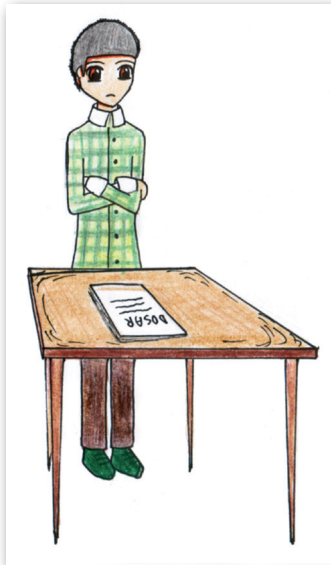
POLIȚIST, PROCUROR, JUDECĂTOR

În demersul realizării actului de justiție și pedepsirea infracțiunilor și a persoanelor care le comit sunt implicate mai multe instituții: Poliția, Parchetul, Judecătoria. Fiecare dintre acestea are anumite atribuții și desfășoară anumite activități.

Astfel, polițiștii sunt primii care intervin; ei sunt cei care constată infracțiunile. Acest lucru se întâmplă în mai multe feluri: ei pot prinde infractorii chiar în momentul în care aceștia săvârșesc infracțiunea, acest lucru numindu-se prindere în flagrant.

Se mai poate întâmpla ca o persoană să meargă la o secție de Poliție și să reclame faptul că a fost victima unei infracțiuni. După preluarea plângerii, polițiștii încep să caute infractorul (făptuitorul) și când l-au prins realizează un dosar cu toate probele care demonstrează că el este făptuitorul.

Din acel moment încep atribuțiile procurorilor care propun arestarea persoanei suspecte că a comis infracțiunea.

Judecătorul este cel care hotărăște dacă persoana suspectă va fi cercetată în stare de libertate sau de reținere (pentru 24 de ore) sau arest preventiv (pentru 29 de zile).

Tot judecătorul, pe baza probelor prezentate, hotărăște dacă persoana suspectă este în fapt vinovată de faptele care i se

reproșează și stabilește pedeapsa, conform Codul Penal (persoana devine inculpată), sau dacă aceasta este nevinovată.

Inculpatul își efectuează pedeapsa într-un penitenciar.

Orice condamnat poate, pentru bună purtare, să obțină o reducere a pedepsei. În penitenciar, condamnatul primește asistență în vederea reînțarcerii în societate, astfel încât, la terminarea pedepsei să poată avea o slujbă, o familie, prieteni. În penitenciar acesta poate să-și continue educația, indiferent dacă aceasta este la nivel preuniversitar sau universitar.

Pentru cel care a fost condamnat, experiența detenției poate lăsa însă urme adânci, putându-i afecta tot restul vieții.

III. LEGISLAȚIA INTERNAȚIONALĂ PENTRU MINORI

Copiii sub o anumită vârstă sunt prea mici pentru a fi responsabili pentru încălcarea legii. Acest concept este scris în Convenția privind drepturile copilului, care solicită națiunilor să stabilească o vârstă minimă sub care copiii vor fi considerați a nu avea capacitatea de a încălca legea penală. Dar Convenția nu stabilește o anumită vârstă.

Standardele internaționale, cum ar fi Regulile de la Beijing pentru justiție juvenilă, recomandă ca vârsta răspunderii penale să se bazeze pe **maturitatea emoțională, mentală și intelectuală** și că aceasta nu

trebuie fixată prea jos. Comitetul pentru Drepturile Copilului, care monitorizează punerea în aplicare a prevederilor Convenției, a recomandat ca principiul de alegere a vârstei să fie ghidat de respectarea interesului copilului.

Vârsta răspunderii penale este doar o variabilă care influențează modul în care minorii sunt tratați de sistemele de justiție. Aceasta stabilește dacă o persoană tânără este supusă sancțiunilor punitive sau numai socio-educative și dacă țara are sisteme

separate de judecată și închisori pentru tineri. Un sistem de justiție juvenilă prevede o protecție juridică suplimentară și un standard obiectiv pentru tratament. În absența sa, tinerii se pot confrunta cu tratamente arbitrare sau dure.

Cele mai multe state au dezvoltat sisteme de justiție penală speciale pentru minori, care funcționează în paralel cu sistemele de justiție penală pentru adulți. Amintim doar câteva: Elveția, Peru, Brazilia, Polonia, Marea Britanie, Noua Zeelandă, Canada, Irlanda.

- În SUA, vârsta răspunderii penale este stabilită prin lege numai în 13 state și ea variază de la 6 ani la 12 ani.
- În Japonia, infractorii sub 20 de ani sunt judecați mai degrabă

într-o instanță de familie decât în sistemul judiciar penal.

- În **Marea Britanie**, copiii răspund penal începând cu vârsta de 10 ani, cu mențiunea că între 10 -14 ani răspund în fața legii numai dacă se dovedește că erau conștienți că ceea ce au făcut este un lucru grav. De la 14 ani, copilul este pe deplin responsabil în fața legii. Tribunalele pentru tineret se ocupă de toate cazurile sub 18 ani. Aceste tribunale sunt mai puțin formale, sunt locuri private în care publicul este admis doar cu cerere aprobată de instanță. Sunt organizate și “centre de prezență” în care se desfășoară programe menite să dezvolte responsabilitatea personală și autodisciplina și să îmbunătățească abilitățile de bază; aici sunt predate cursuri de aritmetică, alfabetizare și gestionarea banilor.
- În **toate țările scandinave**, vârsta răspunderii penale este 15 ani, cazurile cu copii și adolescenți sub 18 ani sunt supuse unui sistem de justiție care este orientat în principal către servicii sociale, cu încarcerarea în ultimă instanță.
- În **Belgia** există o “Lege specială pentru tineri” încă din 1965, lege care a fost modificată în 2006. Vârsta răspunderii penale este 18 ani. Conform legii belgiene, tinerii nu comit infracțiuni, ci tinerii comit “fapte descrise ca și infracțiuni”. De la vârsta de 16 ani, tinerii pot să apară în fața Poliției pentru nerespectarea reglementărilor privind traficul rutier. În acest caz, tinerii vor fi tratați ca adulții, putând fi sancționați cu amendă sau cu pedeapsa cu închisoarea. Ei pot eliberați condiționat. Belgia nu are un cod penal pentru minori, are însă un sistem de protecție pentru aceștia. Aici procurorul îi poate trimite o scrisoare de avertizare minorului și poate să-i invite pe părinții lui la un interviu personal în care se indică faptul că minorul este suspect de comiterea unei fapte descrise ca fiind o infracțiune, îi informează despre posibilele consecințe ale acesteia. Procurorul poate, de asemenea, să ofere mediere minorului și să propună terapia de grup. În caz de indiferență din partea părinților față de comportamentul minorului, procurorul poate recomanda un curs de instruire parentală. În Belgia, lecțiile de educație juridică se țin în școli, de către profesori.
- **Bulgaria** definește persoanele sub 14 ani „copii”, iar pe cele cu vârsta între 14 și 18 ani, „minori”. Sancțiunile aplicate tinerilor delincvenți sunt menționate în Codul Penal. Minorii răspund în fața

legii începând cu vârsta de 14 ani. Minorii ale căror acte nu pot fi imputate vor fi instituționalizați printr-o hotărâre judecătorească, într-o școală de corecție. Minorii delincvenți pot primi o sancțiune privativă de libertate, dar și dezaprobarea publică și privarea de la dreptul de a exercita o profesie sau o activitate prevăzute de lege. În Bulgaria funcționează și „Legea supravegherii comportamentului juvenil anti-social”, care reglementează activitățile pentru prevenirea și combaterea delincvenței juvenile. În această țară nu există educație juridică în școli.

- În **Estonia**, educația juridică este o parte obligatorie din programa școlară, fiind predată în cadrul „Educației civice”, o oră pe săptămână. Vârsta răspunderii penale este 15 ani, iar minorii sunt judecați în tribunale speciale.
- **Irlanda** a schimbat, în 2001, vârsta răspunderii penale, de la 7 la 12 ani. Există însă și excepții, copiii cu vârsta de 10 ani pot fi trași la răspundere pentru omoruri, crime, violuri sau infracțiuni sexuale grave. Un tânăr delincvent care a împlinit vârsta de 16 ani poate, cu acordul lui, să desfășoare activități în folosul comunității. În școlile gimnaziale este inclusă materia de studiu „Educație civică, socială și politică”. Un profesor predă elevilor, în cadrul acestei materii, conceptul de „lege”. Garda Siochana este forța de poliție națională irlandeză. Atunci când un copil care nu are vârsta răspunderii penale comite o infracțiune, Garda va duce copilul părinților sau tutorei acestuia. Dacă se consideră că acel minor nu beneficiază de protecție și îngrijire adecvată, va fi informat Serviciul Administrativ de Sănătate, în custodia căruia va fi plasat. Cazurile cu minori sunt judecate de Instanța Copiilor, înființată în 2001.
- În **Luxemburg**, vârsta răspunderii penale este 16 ani. Dacă un copil mai mare de 6 ani cauzează o pagubă unei alte persoane, responsabilitatea legală aparține părinților și nu minorului. Printre măsurile luate pentru minorul care a comis o infracțiune, se numără: mustrarea, asistența educațională, plasarea sub supravegherea unor persoane sau în centre de reeducare aparținând statului. În școlile din Luxemburg nu se predă Educația juridică.
- În **Olanda**, vârsta răspunderii penale este 12 ani. Intervenția în cazul minorului delincvent este făcută de un sistem creat din instituții și organizații. În acele cazuri în care Poliția nu consideră infracțiunea

gravă, va discuta doar cu persoana tânără, iar părinții vor fi informați despre comportamentul pasibil de pedeapsă al copilului lor. Pedepsele principale sunt: amendă, servicii în folosul comunității și detenția pentru minori. Amenda este pedeapsa principală și cuantumul ei variază între 3 euro și 3.350 euro. Numărul maxim de ore de muncă în folosul comunității este 200.

- **Ungaria** numește „delincvent juvenil” orice persoană care, la data comiterii faptei, avea între 14 și 18 ani. Pedepsele principale aplicate minorului sunt: mustrarea, supravegherea, continuarea studiilor în cadrul instituțiilor de reeducare, plasarea sub supravegherea unui ofițer de probațiune. Munca în folosul comunității se aplică numai tinerilor delincvenți care au împlinit 18 ani, iar amenda se dă numai minorilor delincvenți care realizează câștiguri independente sau dețin bunuri valorificabile. Delincventul minor nu este asistat, în instanță, de un psiholog. În cadrul științelor sociale și civice există cursuri de bază pentru cunoașterea legislației, în special în ceea ce privește Constituția, drepturile fundamentale ale omului și cadrul legislativ al instituțiilor.

- În **China**, cazurile cu copiii de la vârsta de 14 ani la 18 ani sunt tratate de către sistemul de justiție juvenilă și aceștia pot fi condamnați la închisoare pe viață pentru crime deosebit de grave.
- În **majoritatea țărilor din America Latină**, reforma legislației justiției juvenile este în curs de adaptare. Ca urmare, vârsta răspunderii penale a fost ridicată la 18 ani în **Brazilia, Columbia și Peru**. Copiii - de la vârsta de 12 ani la 18 ani – sunt tratați în cadrul unui sistem de justiție pentru minori.

Astăzi, opinia internațională arată faptul că sistemul de justiție este prea blând și că judecătorii dau sancțiuni prea ușoare minorilor. Specialiștii cer o lege care să permită autorităților să intervină mai devreme și să

exercite o influență asupra părinților, atunci când este necesar. Mediul de viață joacă un rol important în viața minorului, de aceea este recomandabil să se investigheze atent cauzele de ordin familial ale comportamentului minorului, dar trebuie avute în vedere și celelalte medii; anturajul și colegii de școală trebuie luați în considerare atunci când se analizează fapta.

În completare, ei cer ca mărimea claselor școlare să fie limitată la un număr mai mic de elevi (sub 20), asupra cărora trebuie instituită tutela. Specialiștii cer ca în legi să fie introduse măsuri obligatorii de tratament și îngrijire a minorilor.

IV. CONCLUZII

Sunteți deja absolvenți ai materiei intitulată „Educație Juridică”. Nu este suficient să cunoașteți doar voi legea, prin urmare, după ce ați citit broșura, dați-o și altora. Și ei trebuie să învețe cum să se comporte în societate! În plus, nu este suficient doar să cunoașteți legile, ci trebuie să le și respectați!

Primim întrebările și propunerile voastre pe adresa de e-mail prevenire@b.politiaromana.ro și promitem să vă răspundem tuturor.

Să fiți în siguranță!

AUTORII

V.

RECOMANDĂRI ANTIVICTIMALE

- Nu accepta cunoștințe întâmplătoare, nu urca în lift cu persoane necunoscute și nu te deplasa cu mașini de ocazie.
- Alege cu grijă traseul pe care te deplasezi, evită parcurile, străzile pustii, terenurile virane; pe cât posibil, nu circula prin locuri slab iluminate și la ore târzii.
- Evită să porți la vedere, în mod ostentativ, bijuterii, bani sau telefoane mobile, obiecte tentante pentru cei certați cu legea.
- Nu te lăuda cu banii, bunurile sau alte valori pe care le ai asupra ta sau în locuința proprie.
- Nu da niciunei persoane, cunoscută pe Internet, informații personale despre tine sau despre familia ta
- Oamenii pot fi diferiți de ceea ce pretind că sunt.
- Nu te întâlnești cu persoane cunoscute pe Internet. Poate fi periculos!
- În caz de agresiune, strigă, alertează persoanele din jur; strigătul unei persoane care cere ajutor poate descuraja agresorii.
- Dacă te simți în pericol, traversează strada, cere ajutor trecătorilor și anunță Poliția la numărul „112” (apel unic de urgență netaxabil – *Poliție, Pompieri, Salvare*).

RECOMANDĂRI ANTIINFRACȚIONALE

- Ai grijă cum îți petreci timpul liber, evită împrejurările care te-ar putea aduce în situația de a comite un act antisocial.
- Nu lega prietenii cu persoane care au un comportament antisocial, care te îndeamnă la lucruri rele.
- Nu riposta la agresivitate verbală și evită agresivitatea fizică. Nu te lua la bătaie cu colegii, pentru că, fără să vrei, poți suferi accidente dintre cele mai grave.
- Atenție la capcana drogurilor și a alcoolului! Aceste substanțe sunt în strânsă legătură cu infracționalitatea. Dacă organizezi o petrecere la tine acasă, asigură-te că nu vor veni persoane care consumă droguri, pentru că și tu vei fi pedepsit de lege.
- Limitează-te la posibilitățile financiare de care dispui; dorința de a avea tot mai mulți bani (uneori doar pentru că cei din anturajul tău au) a determinat pe mulți tineri să comită infracțiuni.
- Atenție! De la un simplu furt se poate ajunge ușor la tâlhărie. Este suficient ca, surprins în timpul săvârșirii furtului, autorul, încercând să se apere sau dintr-un impuls de moment, să devină violent și... fapta devine tâlhărie.
- Respectă liniștea în locurile publice.
- Ascultă sfatul părinților și al profesorilor! Fii convins că ei îți vor întotdeauna binele!

Broșură realizată de

și

**Direcția Generală de Poliție
a Municipiului București**

web: www.politiacapitalei.ro
e-mail: prevenire@b.politiaromana.ro

**Poliția Locală
Sector 5**

web: www.politialocalasector5.ro
e-mail: office@politialocalasector5.ro

cu sprijinul

Primăriei Sectorului 5